

RENÉ SOSTA

H E Y A

[Τέλος]

Ἐπανέλαβε δὲ τὴν συνδιάλεξιν.

— Παρατηροῦμεν, εἶπεν ἡδέως καὶ διὰ φωνῆς θωπευτικῆς, παρατηροῦμεν, ἀγαπητὴ μοι Εὐα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταπονῇτε τὸν νοῦν σας· σᾶς εἶπον ἥδη τοῦτο... ἀκούετε λοιπὸν ἡσύχως.

Μεθ' ὅλην τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ διάχυσιν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἶχε λησμονήσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ, τουτέστι τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν περὶ τῆς ἀσθενοῦς τῶν.

— Ἠκούσατε χθὲς συνδιάλεξιν τινα, ἐξηκολούθησε λέγων δι' ἐρωτηματικῶν καὶ εὐμενοῦς ἡθους· φοβεῖσθε νὰ τὴν ἐπαναλάβητε εἰς ἐμὲ καὶ θέλετε νὰ τὴν ἀνγκοινώσητε πρὸς τὴν κυρίαν Τράμφην. Πρέπει λοιπὸν νὰ συντελέσω καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν θεραπείαν, ἥς ἐπεθύμουν νὰ ποιήσωσι χρῆσιν... Νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα οὕτω σκεπτόμενος, δὲν εἶναι ἀληθές;... Δὲν κατέλαβον θέσιν τινὰ ἐν τῷ βίῳ σας;... Δὲν δύναμαι δὲ νὰ ἐξασκῶ ἐφ' ὑμῶν ἐπιρροήν τινα;... Πᾶν ὅ,τι λοιπὸν θέλουσι παρ' ἐμοῦ ἀπαιτήσῃ, εἰμαι ἔτοιμος νὰ τὸ πράξω... Εἰμαι ἔτοιμος, ἀκούετε, Εὐα... Λοιπὸν θέλω νὰ καταστήσω τὴν ἀποκαλύψιν καὶ τὴν ὁμολογίαν ὑμῶν εὐκολωτέρας... καθόσον ἐμάντευσα πρὸς τοὺς ἰατροὺς... καὶ συμφωνῶ πρὸς τὴν γνώμην τῶν... εἶπον ὅτι ὁ γάμος μας θὰ σᾶς ἀποδώσῃ διὰ πικρὸς τὸ λογικόν, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ Εὐα ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν παρετήρησε τὸν Γεώργιον.

— Ὅμιλῆσατε, προσφιλές μοι τέκνον, εἶπεν ἡ παιδαγωγός.

— Γουλιέλμ, ἐπιθύρῃσεν ἡ Εὐα εἰς τὸ οὖς τοῦ Σερβίλ, Γουλιέλμ, εἶναι ἀδύνατον!...

— Τί ἡξέυρετε; εἶπεν ὁ Γεώργιος, οὐτινος τὸ στόμα ἤψατο ἀκροθιγῶς τῆς ὠραίας κόμης τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος.

— Ἡξέυρω καλῶς, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ καταστῶ σύζυγός σας, εἶπε σκυθρωπῶς μειδιῶσα.

— Εὐα, Εὐα, θὰ κατασταθῇτε ἀδελφὴ μου! ἀνεβόησεν ὁ Γεώργιος μετὰ συνεσταλμένου ἐρωτικοῦ αἰσθήματος. Εἶναι καθήκον, ὅπερ θέλω νὰ ἐκπληρώσω πρὸς τινα, ὅστις μᾶς ἀκούει.

— Τί ἐννοεῖτε νὰ εἰπῇτε, Γουλιέλμ;

— Γουλιέλμ!... ναί... ὁ Γουλιέλμος σᾶς ἀγαπᾷ εἰσέτι!... ἀπήντησεν ὁ Σερβίλ ὡσεὶ μεταμορφωθείς.

— Ὁ ἔρως τοῦ Γουλιέλμου! εἶπεν ἡ Εὐα ῥεμβώδης καὶ διὰ φωνῆς παραδόξου.

Τὸ βλέμμα τῆς αἰφνης προσηλώθη ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Γεωργίου καὶ κατέστη ἀτενές. Ὡσανεὶ δὲ ἀφανῆς τις χεὶρ ἔθετο ἐν ἐαυτῇ ἄλλην τινὰ ἀτομικότητα τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ μόνον πρὸ μικροῦ τόσῃ φαίδρον καὶ πλήρες ἐκφρά-

σεως, μετεμορφώθη καὶ κατέστη σκυθρωπόν. Τὸ πῦρ τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, τῶν πρὸ ὀλίγων μόνις στιγμῶν ἀκτινοβολούντων δι' ὅλης τῆς λάμπειας περιχαροῦς καὶ τρυφεροῦ ἔρωτος, ἔσβη, θανάτου ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς καὶ αἰσθημὰ τι φρικῶδες ἀπεικονίσθη ἐφ' ὅλης τῆς μορφῆς τῆς.

— Ὁ ἔρως τοῦ Γουλιέλμου! ἐπανέλαβε διαφεύγουσα τὴν περίπτυσιν τοῦ Γεωργίου καὶ ἀνερευνῶσα ἐν τῇ μνήμῃ τῆς.

Εἶτα ἐφόρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Τράμφην μαγάλως κρᾶζουσα:

— Ἀ! ὁ ἔρως ἐνός νεκροῦ!...

Ὁ κύριος Ἐβανς ἔδραμε.

— Καὶ ἄλλη ἀκόμη κρίσις; ἠρώτησε περιλύπως τὸν Σερβίλ.

— Κύριε Ἐβανς, εἶπεν οὗτος, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ δυστήνου πατρός· κύριε Ἐβανς, παρκαλῶ ὑμᾶς νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε, ὅπως σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Εὐας.

Ὁ γέρον ἐμεινεν ἀκίνητος, ἐκπεπληγμένος καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

— Κύριε Ἐβανς, ἐπανελάθεν ὁ νεανίας, σᾶς ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.

— Ἠκούσα καλῶς!... ἐψέλλισεν ἐπὶ τέλους ὁ γέρον. Οἱ ἰατροὶ λοιπὸν σᾶς εἶπον πᾶν ὅ,τι ἤλπιζον... Γινώσκετε...

— Γινώσκω ὅτι ἀγαπῶ τὴν Εὐαν, κύριε, καὶ θέλω νὰ τῇ ἀφιερῶσω τὴν ζωὴν μου...

— Ὁ ἔρως ἐνός νεκροῦ!... εἶχεν ἐπαναλάβῃ ἡ Εὐα, ἥτις ἀνεγείραμενη οὖσα παρτήρει παράφορος τὸν Γεώργιον.

— Αὕτη δύναται νὰ μὴ μᾶς ἐννοῇ πλέον, εἶπεν ὁ Σερβίλ εἰς τὸν γέροντα, ὅστις ἐφάνετο θέλων νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ὑποδεικνύων αὐτῷ τὰ οἰκτρὰ καὶ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα ἐν τοῦτοις, κύριε, δὲν πρέπει νὰ συνδιαλεχθῶμεν ἐνταῦθα ἐπὶ πλέον, διότι ἐπὶ τῆς διανοητικῆς τῆς Εὐας καταστάσεως οὐδὲν δύναται τις νὰ ἀποφανθῇ. Πρὸ ὀλίγου εἶχε τόσῃ διακυγὲς καὶ πλήρες τὸ λογικόν, ὅσῃ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ ἡδυνήθη νὰ μοὶ ἀναγγείλῃ πᾶν ὅ,τι χθὲς ἤκουσε...

— Αὕτη σᾶς προέτρεψε νὰ μοὶ ἀποτείνητε τὴν αἵτησιν ταύτην...

— Ὁχι...

— Ἀλλ' ἴσως εἶναι θυσία ἀνωφελῆς.

— Σᾶς λέγω καὶ πάλιν ὅτι ἀγαπῶ τὴν Εὐαν, ἐπανελάθεν ὁ νεανίας λαμβάνων τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τῆς ταλαιπώρου παράφρονος καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

Εἶτα παραδίδων τὴν δεσποινίδα Ἐβανς εἰς τὰς χεῖρας τῆς παιδαγωγοῦ:

— Ἀς τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς κυρίας Τράμφην, κύριε, προσέθηκεν, ἔχομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν.

Καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ κυρίου Ἐβανς.

Γ

Πολλὰ συμβούλια ἔλαβον χώραν μετὰ ζῦ τῶν ἰατρῶν καὶ τοῦ Γεωργίου.

Ὁ γάμος ἡμυποδίσθη.

Συνεφωνήθη νὰ περιμένωσιν, ὅπως συνάψωσιν αὐτὸν κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν διακυγείας τῆς ἀσθενοῦς, ὅπως ἔχῃ τοῦλάχιστον τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ᾗ βέβαιος, ὅτι ἤθελεν ἐνεργήσῃ διὰ τῆς θελήσεώς της.

Συζητηθέντος, ἐὰν ἔπρεπε νὰ τῇ ἀναγγείλωσιν ὅτι ἦτο ὁ Γεώργιος, δὲν ἐνυμφεύετο, καὶ οὐχὶ ὁ Γουλιέλμος Σερβίλ, ἀπερρασίθη νὰ τὴν ἀφήσωσιν ἐν τῇ πλάνῃ τῆς, ἵνα μὴ ἐπενέγκωσι μείζονα ἐν τῇ πνεύματί της ταραχὴν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ τῇ εἴπωσι βραδύτερον τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἐντελῶς ἤθελε θεραπευθῇ.

Καίπερ τῶν ἰατρῶν ἀποφανθέντων ὅτι ὁ γάμος ἤθελεν ἐπιδράσει ἐπὶ τὴν ἀσθενῆ, οὐχ ἦττον ὁ Γεώργιος, δυνάμει τοῦ ψεύδους τούτου, ὅπερ μετεχειρίζετο πρὸς τὴν Εὐαν, ὑπεσχέθη νὰ ζήσει πλησίον αὐτῆς ὡς πατήρ, πεποιθώς, ὅτι ἡ στοργή του, αἱ θωπεῖαί του, οἱ γλυκεῖς λόγοι τοῦ ἤθελον ἐπαρκέσει, ὅπως τύχῃ τοῦ τόσῃ ποθεινοῦ ἀποτελέσματος, ὠρίσθη δὲ ὅτι ἐν ἡ ἂν ἡμέρᾳ ἡ νεάνις ἐντελῶς τεθεραπευμένη θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὑπεκφυγῆς, ἥς ἐποίουν χρῆσιν πρὸς θεραπείαν τῆς, θὰ ἀπεχωρίζετο αὐτῆς ἡ θὰ καθίστατο πράγματι σύζυγός της, συμφώνως πρὸς πᾶν ὅ,τι αὕτη ἤθελεν ἀποφασίσει.

Ἡθελε νὰ λάβῃ παρ' αὐτῇ τὴν θέσιν τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς πρὸς τὰς περιποιήσεις καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ὧν αὕτη θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην, ἀλλ' ὅχι καὶ ὡς πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῇ ἐπενέγκῃ τὴν εὐδαιμονίαν. Ἡσθάνετο ἀρκούντως ἰσχυρὸς διὰ δοκιμασίαν τόσῃ σκληρὰν, τρεφόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἀπῆλκυε δι' ἴδιον λογαριασμὸν γλυκυτέρας ἀμοιβῆς, ἐὰν ἡ Εὐα, ἀφοῦ ἐμάνθανε τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἀτομικότητα, συγκατετίθετο νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς αὐτόν.

Μετὰ μηνὸς παρέλευσιν ἡ διάλειψις τοῦ λογικοῦ ἀνεφάνη παρὰ τῇ δεσποινίδι Ἐβανς.

— Εἰμαι εἰσέτι βεβημισμένη ἐν τῷ σκότει, εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον.

— Εὐα, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ νεανίας, ἐνθυμεῖσθε τὴν συνδιάλεξίν μας, ὅτε μοὶ ἐπανελάθετε ὅ,τι εἴχετε ἀκούσῃ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν εἰς τὸν πατέρα σας, ὡς πρὸς τὸ μέσον, οὐτινος προϋτίθεντο νὰ ποιήσωσι χρῆσιν πρὸς θεραπείαν σας;

Ἐφάνη συνερχομένη εἰς ἐαυτὴν καὶ συνάγουσα τὰς σκέψεις της. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Γεώργιος περιέμενε σιγῆλός καὶ σοβαρός.

— Ναί... ναί... ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐπὶ πολὺ ἐπέμεινα νὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσω, Γουλιέλμ, καὶ ἐνέδωκα μόνον τῇ παρακλήσει σοῦ καὶ τῆς Τράμφην. Πρέπει νὰ λησμονήσωμεν πᾶν ὅ,τι εἶπομεν, φίλε μου, τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, προσέθηκε μετὰ θλίψεως· πρέπει. Ἐκεῖνο, ὅπερ ζητῶ εἰς τὸ ἐξῆς παρ' ὑμῶν, εἶναι ἡ φιλία σας... τοῦτο μόνον εἶναι δυνατὸν καὶ ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι δύναμαι παρ' ὑμῶν νὰ δεχθῶ. Δὲν εἰμαι ἄρᾳ γε πολὺ εὐτυχῆς

βλέπousα ὑμᾶς εἰσέτι πλησίον μου; Ἐπανερχομένη εἰς τὴν ζωὴν—καθόσον ὑφίσταμαι στιγμιαῖον θάνατον, ὁσάκις ἀναφαίνεται ἡ κρίσις—ἐπανερχομένη εἰς τὴν ζωὴν, λέγω, αἰσθάνομαι λίαν γλυκεῖαν εὐφροσύνην ἀνευρίσκousα ὑμᾶς ἐνταῦθα.

— Ἀπατᾶσθε, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, δύνασθε νὰ δώσητε καὶ νὰ δεχθῆτε κάλλιον τούτου. Ἐζήτησα παρὰ τοῦ κυρίου Ἐβανς τὴν χεῖρά σας καὶ μοὶ τὴν ὑπεσχέθη. Δὲν μοὶ ὑπολείπεται πλέον εἰμὴ ἡ συναίνεσίς σας... Εὐα, θέλετε νὰ με κατastήσητε εὐτυχῇ;

— Σὺζυγός σας! Ἐγώ;

— Σύντροφός μου, Εὐα, σύντροφός μου προσφιλής!... Μὴ με ἀπορίψετε!... μεγάλην θὰ μοὶ προξενήσητε λύπην... Πᾶν ὅ,τι θέλετε δυνήθη νὰ μοὶ ἀντιτάξῃτε, πᾶν ὅ,τι θέλετε δυνήθη νὰ μοὶ εἴπητε, τὸ εἶπον ἐγὼ εἰς ἑμαυτὸν καὶ ἤδη μετὰ ὄριμον σκέψιν ἐνεργῶ. Ἡ πάλη σας θέλει εἶσθαι ἀνωφελής. Συναινείτε, δὲν ἔχει οὕτω; Αἱ λέγετε ὅτι συναινείτε, Εὐα; Ὁ κύριος Ἐβανς εἰσῆρχετο ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινος ἱατροῦ καὶ τῆς κυρίας Τράμφεν.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Εὐα τρέχousα πρὸς τὸν γέροντα, γνωρίζετε τί ζητεῖ παρ' ἐμοῦ ὁ Γουλιέλμος; Θέλει νὰ γείνω σύζυγός του... σύζυγός του, ἀκούετε;... Εἶπεν ὅτι συνηνέασατε...

— Ναί, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ἐβανς. Ὁ Σερβίλ με παρεκάλεσε νὰ τῷ ὑποσχεθῶ τὴν χεῖρά σου καὶ τῷ τὴν ὑποσχέθην.

— Ἀγνοῶ τί νὰ εἴπω πλέον, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀκτινοβολούσα, εὐρίσκεσθε ἐδῶ τέσσαρες νουνεχεῖς ἄνθρωποι καὶ ὅλοι ὑμεῖς γνωμοδοτεῖτε ὅτι δύναμαι νὰ τὸν συζευχθῶ... Ἐχετε λοιπὸν ἀφορμὴν τινα σπουδαίαν ἵνα ἀπαιτῆτε τὸ συνοικέσιον τοῦτο;

— Ἐχομέν πρᾶγματι ἀφορμὴν τινα, εἶπεν ὁ ἱατρός, ὅστις ἐνόμισε καθῆκον νὰ παρεμβῇ, καὶ θέλετε τὴν ἐννοήσῃ. Ὁ πατήρ σας καθίσταται γέρον, εἶναι ὁ μόνος προστάτης σας καὶ ἂν στερηθῆτε αὐτοῦ, θέλετε μείνει ἄνευ ὑποστηρίγματος. Θὰ ἔχη λοιπὸν μεγάλην παρηγορίαν ἀποθνήσκων νὰ ἀφήσῃ πλησίον σας φίλον τινα ἀφωσιωμένον, ἕνα σύζυγον.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπεντοθόρυσεν ἡ νεᾶνις, διὰ τινος δὲ αἰφνιδίου κινήματος τείνασα πρὸς τὸν Γεώργιον τὴν χεῖρά τῷ εἶπε:

— Γουλιέλμε, δέχομαι τὴν ἀφοσίωσίν σας καὶ ζητῶ παρ' ὑμῶν ἐκ τῶν προτέρων συγγνώμην διὰ πᾶν ὅ,τι ἔνεκεν ἐμοῦ θέλετε ὑποστῆ.

Ζ'

Ὁ γάμος ἐτελέσθη ὁκτώ ἡμέρας βραδύτερον ἄνευ πομπῆς, ἀθουρώως καὶ ἄνευ ἄλλων μαρτύρων πλὴν τῶν ὑπὸ τῶν κοινῶν καὶ θρησκευτικῶν νόμων ἀπαιτούμενων. Ἡ Εὐα ὑπεμεδία γαλήνιος ἀπολαύousα ὅλων τῶν διανοητικῶν αὐτῆς δυνάμεων.

— Φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον μετὰ τὰς ἀμοιβαίας δεξιώσεις, εἴμαι λίαν εὐδαίμων, εἴθε δὲ καὶ ὑμεῖς.

Ὁ Γεώργιος εἰς τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους ἀπεκρίθη δι' ἐνὸς φιλήματος.

— Ἡ εὐδαίμονία ἔγκειται ἐν τῷ καθήκοντι, εἶπε, καὶ πᾶς ὀρκίζομαι, Εὐα, ὅτι θέλω συμπληρώσει ἐκεῖνο, εἰς ὃ καθυπεβλήθην.

Τῆς ἐσπέρας ἐπελθούσης, ὁ Σερβίλ ἔλαβε μετ' ἐαυτοῦ τὴν Εὐαν.

— Γεώργιε, εἶπεν ὁ κύριος Ἐβανς ἀσπαζόμενος αὐτόν, ἀνελάβετε μέγιστον καθῆκον· εὐχόμαι δὲ ἵνα αἱ δυνάμεις σου ὧσιν ὑπέρτεροι τοῦ θάρρους καὶ τῆς αὐταπαρνήσεώς σου.

Η'

Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν συζύγων, ὁ κωδωνίσκος τοῦ μεγάρου Ἐβανς ἀντήχησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Τράμφεν μετέβαινεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ γέροντος, ἵνα τὸν προσκαλέσῃ.

— Σὺς ζητοῦσι μετὰ σπουδῆς ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Γεωργίου, εἶπεν αὐτῇ ἡ παιδαγωγὸς λίαν συγκεκινημένη.

— Κρίσις τις!... Δυστύχημά τι ἴσως! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ἐβανς· ἔχων προαίσθημά τι δὲν κατεκλίθην εἰσέτι!

Ὁ παρὰ τοῦ Σερβίλ πεμφθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐφάμετο λίαν τεταραγμένος καὶ οὐδὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ.

Ὁ κύριος Ἐβανς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς κυρίας Τράμφεν, μετέβη παρὰ τοῖς νεονύμφοις.

Τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργασίας, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ὁ Γεώργιος καθήμενος, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μεταξὺ τῶν χειρῶν του κρατῶν τὴν κεφαλὴν.

Ἠγέρθη ὠχρὸς καὶ κλονούμενος.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ γέρον.

— Ἐχετε ἀνάγκην ὅλου τοῦ θάρρους σας, ὅλης τῆς ἐνεργείας σας, κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ νεανίας.

— Συμπορὰ τις! ἀνεβόησαν συγχρόνως ὁ τε κύριος Ἐβανς καὶ ἡ κυρία Τράμφεν.

— Ὁμιλήσατε... ὀμιλήσατε! εἶπεν ὁ ταλαίπωρος πατήρ.

— Ἡ Εὐα ἔπαυσε πάσχousα, ἐψέλλισεν ὁ Σερβίλ.

— Νεκρά! ἡ θυγάτηρ μου... ὠλόλυξεν ὁ γέρον.

— Ναί... μετὰ τὴν ἀπέλευσίν σας ὠδήγησα τὴν Εὐαν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ὅπερ εἶχον δι' αὐτὴν παρσκευάσῃ, εἴτα δὲ ἀπεσύρην. Αὕτη ἀπῆλαυνεν ὅλου τοῦ λογικοῦ της. Τὴν εἶχον ἀφήσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανεβλεπον εἰμὴ τὴν ἐπιούσαν, καθόσον αὕτη ὡς ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας εἶχεν ἀνάγκην μεγάλης ἀναπαύσεως.

Ἰστάμην ἐνταῦθα, βεθυθισμένος εἰς τοὺς διαλογισμούς μου, ὅτε αἶφνης ἤκουσα θόρυβον ὁμοιάζοντα πρὸς τὴν πτώσιν σώματός τινος. Ἐπήδησα πρὸς τὴν

θύραν ταύτην τὴν ἄγουσαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἔκρουσα!... Οὐδεμίαν ἀπάντησιν!... Ἐκρούσα ἐκ νέου!... Τίποτε!... Εἰσῆλθον!... Ἡ Εὐα ἡμιενεδιδυμένη ἐξῆλθουτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους... Ἐδραμον πρὸς αὐτὴν νομίζων ὅτι ἔπεσεν ἡ ἐλιποθύμησεν... Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεπείσθη ὑπὸ τῆς φρικώδους ἀληθείας... Ἡ Εὐα, τοὺς ὀφθαλμούς ἔκρουσα κεκλεισμένους, τὸ πρόσωπον μειδιῶν, ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά μικρόν τι χρυσοῦν ἐγγχειρίδιον, ὅπερ ἐνίστε τὴν εἶχον ἰδεῖ νὰ φέρῃ ἐν τῷ κεκρυφάῳ της... Λεπτὸν αἷματος ρυάκιον ὑπεξήρχετο τοῦ ἀποκακαλυμμένου στήθους της... Ἡθέλησα νὰ τὴν ἀνεγείρω... Μὲ παρετήρησε καὶ μοὶ ὠμίλησε.

— Γουλιέλμε! εἶσαι σύ; μοὶ εἶπεν. Ἐρχεσαι νὰ με ζητήσης... Βλέπεις... Δὲν σὲ εἶχον περιμεῖν... Ἡ περιπλανώμενη ψυχὴ σου δὲν θὰ ἔχη πλέον ἀνάγκην νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς... ἡ ἰδική μου ἵπταται ἵνα συναντήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν... Εἴτα δὲ ἐξέπνευσε, προσέθηκε, μετὰ τινα σιωπὴν ὁ Γεώργιος.

Καὶ οἱ τρεῖς εἰσέδυσαν σιωπηλῶς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς καὶ ἐγονυπέτησαν.

— Ὁ Θεὸς κηδύνησε, τέκνον μου, ἡμεῖς μὲν νὰ ἀποφύγωμεν ἐν ψεῦδος, ἡ Εὐα δὲ φρικώδεις βασάνους!... Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ!

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, ὁ Γουλιέλμος ἀπῆλθε τὴν ψυχὴν τῆς μνηστῆς του, αὕτη δὲ ἀνῆκεν εἰς ἐκεῖνον.

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημαῖονται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερά ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De-Terrail δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξαβιέ - Δε - Μοντεπέν δρ. 1,50 (1,70)

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἄγγελος Πίτου—Ἡ Κόμησησα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρωτοῦ Οὐκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... δρ. 25 [30]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) δρ. 6 [6,60]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιέ - Δε - Μοντεπέν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδαλφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμ. 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχλὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane..... δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις», μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Β'κτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμ. 2) δρ. 4 (4,30)